

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 89. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137150498224/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

en Fremmed, og naar man er i min Alder, kan Naturen ikke være En nok, man vil ogsaa have Mennesker!»

»Du veed, *Rosalie*, Bedstefader har bestemt en Sum for Dig, saalænge Du lever. Jeg havde nu tænkt, Du kunde nyde dine sidste Dage hos dine Kjære i Hjemmet, i det herlige *Schweits*. I October tager jeg *philosophicum*, næste Sommer vilde jeg ledsage Dig. Ogsaa jeg maa see det herlige *Bjergland*, kjende lidt mere af Verden, end jeg endnu kjender. – Jeg veed, hvor Du altid tænkte paa dit *Schweits*; der vil jeg føre Dig tilbage, der er Du mindre eensom, end her i *Danmark*!»

»Du flyver paa Ungdomstanker, som Du skal og maa, Du kjære, elskelige Sjæll!» sagde hun og smilede. «I min Alder gaer det ikke saa let!»

»Vi gjøre kun *Dagreiser*,» sagde *Otto*, »gaae med Dampskibet op af *Rhinen*, det trætter ikke, og fra *Basel* er man snart i *Franche Comté* paa *Jura*.»

»Nei, paa *Heden*, ved *Vestervovvov*, som de her kalde det,» sagde hun, »vil den gamle *Rosalie* døe. Her er jeg nu blevet hjemme, her har jeg to, tre Venner. Familien i *Lemvig* har indbudet mig; hos den er en Plads ved Bordet, et lille Kammer og venlige Ansigter. *Schweits* vilde nu ikke længer være det *Schweits*, jeg forlod. Naturen vilde jeg hilse, som en gammel Bekjendt; det vilde være mig Musik, at høre *Køernes* Klokker klinge; det vilde røre mig dybt, at knæle i det lille Capel paa *Bjerget*; men jeg vilde snart føle mig mere fremmed der, end her. Havde det været for 15 Aar siden, da levede min Søster endnu, den kjære, fromme *Adele*; hun boede med min Onkel tæt ved Grænsen af *Neufchatel*, som Du veed, neppe meer end en *Fjerdingsvei* fra *Le Locle*, *Byen*, som vi kaldte den, da det var den største nærmest os. Nu leve kun *Beslægtede* langtude, som have glemt mig. Jeg er der en Fremmed. *Danmark* gav mig Brød, det vil ogsaa give mig en Grav!»

»Jeg tænkte at glæde Dig!» sagde *Otto*.

»Det gør din Kjarlighed for mig!» svarede hun.

»Jeg tænkte, Du skulde have viist mig dine *Bjerge*, dit Hjem, Du saa ofte talte om!»

»Det kan jeg endnu. Jeg husker hver Plet, hvert Træ. Alt staaer saa lyslevende i min Erindring. Nu kjøre vi sammen op af *Jura*, høiere og høiere, her er ingen flere *Vindhaver*, ingen *Maisfrugt* eller *Castanier*, kun sorte *Græner*, store *Klipper*, hist og her en *Bøg*, grøn og stor, som i *Danmark*. Nu ere vi ude af *Skoven*, mange *Fod* over *Havet*;